

І сняться бої

Пенсіонер Самуїл Пассамаман живе тихо й смирно Ніхто на вулиці Чернишевського що в Сарнах, його ніби й не чує. Вряди-годи навідується сюди сестра милосердя районної організації Товариства Червоного Хреста Тетяна Бородавко, цікавиться здоров'ям, порадить менше клопотатися у дворі а більше відпочивати. Дружина ж бо і померла, і чоловік вікує сам. Відправивши гостю, продовжує самотньо поратися біля будинку, наче шукає спокою від думок, хвилювань і тривог що й досі переповнюють його серце Адже він рядовий 149-го стрілецького полку армії-визволительки. У грізні роки минулої війни гнав ворога з рідної Волині мало аж не до його лігвища. А тут - кровопролитний бій 6 лютого 1945 року.

...Ворог несподівано кинув свіжі сили. Численні атаки призупинили всілякі наміри противитися фашистському натиску. Здається, усе пливло в червоній заграві. У диму прокоптіли генерал, офіцер і солдат. Полк відчайдушно відбивався, залишаючи траншеї. Фашисти ж хотіли відрізати... Раптом тупий біль струмом пронизав тіло. Закривавилась гімнастерка Права рука, ніби тліть упала .. Уже й не пригадує, де це трапилось, бо тяжко пораненого винесли з поля бою. А який стрілець без правиці? Поранення виявилось таким складним, що рука подеколи відмовлялася служити. На цьому й завершився бойовий шлях Самуїла Дем'яновича. Але пам'ять і досі ні-ні та й підкине палаюче згарище, стогін і землі, скропленої слізьми й кров'ю... Хіба таке забудеш?

9 травня виходить Самуїл Дем'янович на вулицю підтягнутий, і з бойовими нагородами, прошкує ' до меморіалу Солдатської слави. Тут із самісінького ранку вже гомониться. Звучать пісні воєнних літ, марші, збираються ветерани, щоб згадати висоти мужності й героїзму, до яких кожен доклав своїх зусиль, а дехто навіть заплатив найдорожчим - своїм життям.

Рака БРИЧКОВА.